

De Mensenzoon – zijn afscheid

Schriftlezingen: Marcus 14:17-25

Drie jaar lang zijn ze samen opgetrokken:

Petrus en Johannes, Andreas en Filippus, en al die anderen.

Twaalf leerlingen van rabbi Jezus.

Jezus, de Mensenzoon, heeft hen geroepen om zijn leerlingen en zijn apostelen te zijn.

Hun netten hebben ze achter zich gelaten om Hem te kunnen volgen.

Hun beroep als visser en als belastingontvanger hebben ze voor Hem opgegeven.

Ze waren erbij toen de Jezus op de berg de mensen vertelde van het Koninkrijk van God dat spoedig zou komen.

Ze waren erbij toen Jezus met gezag de storm op het meer het zwijgen oplegde.

Nu, drie jaar later, wordt het tijd om afscheid te nemen van de Meester. Alhoewel, niets wijst erop dat het afscheid al zou gauw zal komen.

Samen met zijn leerlingen is Jezus, de Mensenzoon, door Simon van Betanië uitgenodigd voor een feestelijke maaltijd. Jezus heeft Simon genezen van zijn melaatsheid, huidvraat. En dat moet gevierd worden.

Maar opeens is er die - voor Marcus - onbekende vrouw.

Voordat iedereen er erg in heeft breekt ze het albasten flesje dat ze bij zich heeft stuk en giet ze de kostbare nardusolie uit over het hoofd en de voeten van Jezus. "Waar is deze verkwisting goed voor?" Je hoort de leerlingen mopperen.

Maar Jezus, de Mensenzoon, prijst haar daad. *"Wat ze kon, heeft ze gedaan: ze heeft mijn lichaam nu al met olie gebalsemd, met het oog op mijn begrafenis."*

Vrouwen. Jezus geeft hen keer op keer het gevoel dat ze erbij horen. In zijn tijd telden ze maatschappelijk en godsdienstig niet mee. Maar de Mensenzoon geeft hen aandacht. Hij heeft belangstelling voor hun leven. Hoe ook dat leven mislukt kan zijn.

Neem nu die vrouw bij de bron, de Samaritaanse, veracht en veroordeeld door haar dorpsgenoten.

Of neem nu die vrouw uit Kana. Ze blijft steeds maar

terugkomen ook al wordt ze steeds teruggestuurd. Groot is haar geloof!

Steeds weer zijn er vrouwen die hun handen uitstrekken naar Jezus en niet te vergeefs een beroep doen op zijn barmhartigheid.

Maar Judas houdt het – na dit incident in het huis van Simon van Betanië - voor gezien. Hij – een van de twaalf – heeft inmiddels genoeg gekregen van Jezus. In het geheim vraagt hij om een onderhoud met de hogepriesters om de – in zijn ogen mislukte - Mensenzoon aan hen uit te leveren. Ze willen hem dertig zilverstukken geven als beloning voor zijn verraad.

Twee handen raken elkaar aan tafel. Het is de hand van de Mensenzoon en het is de hand van Judas Iskariot. Uit de hand van de meester ontvangt ook leerling Judas het brood van de bevrijding. Samen liggen ze aan aan de tafel van het laatste avondmaal.

Het is onvoorstelbaar, onbegrijpelijk. Jezus voelt aan wie Hem verraden zal. Want alles gebeurt zoals God het heeft beschikt. Ook Judas past in het plan van God. Hij móet de Mensenzoon verraden. *"Maar wee de mens door wie de Mensenzoon uitgeleverd wordt: het zou beter voor hem zijn als hij nooit geboren was."*

De andere elf leerlingen hebben echter niet in de gaten wat hier gebeurt. Ze beginnen onder elkaar te bekvechten wie van hen zo ver zou kunnen gaan dat hij de meester zou verraden: "Ik ben het toch niet?"

Hoe pijnlijk moet het voor Jezus zijn geweest, want nog steeds begrijpen zijn leerlingen niet dat de Mensenzoon de weg van het lijden en sterven zal móeten gaan.

En terwijl ze eten en drinken breekt Jezus het brood en deelt Hij het uit. Samen drinken ze nog uit de beker gevuld met wijn. Het afscheid nadert.

"Ik verzeker jullie: Ik zal niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken tot de dag komt dat ik er opnieuw van zal drinken in het koninkrijk van God."